

Tekster : 1 Mos 18,1-15, (1 Kor 1,21-31), Luk 1,46-55.

Salmer: 751 Gud ske tak og lov

108 Lovet være

71 Nu kom der bud

803 Maria snart er det forår

Rødding 10.30

751 Gud ske tak og lov

Dåb: 448 Fyldt af glæde

41 Lille Guds barn

71 Nu kom der bud

438 Hellig

192.7 Du som har

803 Maria snart er det forår

Det er sjovt med fortællinger, man har hørt rigtig mange gange. De kan vokse så meget sammen med ens liv, at det er som om, man selv har været til stede, da de udspillede sig.

Når jeg hører fortællingen om Abraham og Sara og de tre mænd, som vi i dag begyndte gudstjenesten med at høre, så kommer jeg straks til at tænke på en dag i

underskolen. Jeg sad ved vinduet, og som sædvanlig sad jeg og kiggede ud af vinduet. I huset over for skolen på den anden side af vejen havde de høns, og jeg tilbragte det meste af min tid i skolen med at sidde og kigge på de brune og hvide italienere, der løb rundt derovre. Læreren fortalte om Abraham og Sara, og mens han fortalte, var det som om det, jeg så gennem vinduet, forandrede sig. Borte var det gule hus, i stedet stod der et stort telt der blafrede i ørkenvinden. De forblæste frugttræer i genboens have var blevet til høje palmer. Hønsene var der stadig væk, men nu løb de kaglende rundt om en urgammel mand der sad i skyggen af teltet, mens en lille krumbøjjet kone tøffede rundt i teltåbningen og lavede middagsmad. Og jeg så de tre mænd dukke op ad bakken på vejen mellem Malt og Askov og komme hen mod teltet. De stod og talte med den gamle mand, og pludselig begyndte den gamle kone, der var gået ind i teltet, men stadig kunne ses, at le en klukkende latter fuldstændig som konen, vi plejede at købe æg hos, kunne grine, når der skete noget morsomt.

På samme måde er det med fortællingen om Marias lovsang. Det er som om, jeg var til stede og stod og kiggede på, da Maria kom på besøg hos sin tante Elisabeth: af en eller anden grund ser jeg døren til Elisabeths hus som blå, stærkt, næsten lysende blå. Maria har efter at hun er blevet gravid gået de 100 km fra Nazareth til Jerusalem for at bo hos sin tante Elisabeth. Elisabeth har åbnet døren. Og når jeg ser det for mig ligner Elisabeth fuldstændig den gamle kone, Sara, i teltet. Men denne gang griner hun ikke. Hele hendes gamle rynkede ansigt lyser op i ét stort smil, hendes øjne er lyseblå og stråler af glæde ud mellem rynkerne, og så siger hun: "Jamen Jøsses, er det dig borte Maria! Og du er med barn, ser jeg! Hvilken glæde!" Og så kommer alt det med barnet i hendes eget liv der sparkede af fryd, da dets herres moder trådte ind ad døren.

Det vigtige er den gamle kones latter og den gamle kones glæde. Den gamle Sara ler, fordi det helt uventede, ja det helt utænkelige får ord: at hun den gamle kone med det indtørrede moderliv skal føde et barn. Tanken er så absurd, at hun kun kan reagere

ved at le. Den anden gamle kone Elisabeth glæder sig over at verdens frelser skal fødes. Men både i latteren og i glæden ligger samtidig noget andet: den dybe forundring over livets mysterium: det ufattelige at et menneske begynder som et befrugtet æg i sin mors mave og vokser i maven til det er så stort og udviklet at det fødes. Jamen det er da så forunderligt, at det er lige til at le og juble over. Og for resten, det er da i grunden så mærkeligt og ubegribeligt, at mennesker bliver ved med at reagere på det både med latter og glæde, hver gang det sker.

Jesu undfangelse og fødsel er sådan set slet ikke noget specialunder. Jesu undfangelse er først og fremmest underfuld, fordi det i sig selv er underfuldt, at et menneske kan undfanges og blive til og leve og vokse. Oven i dette under lægger sig så det under, at Gud den almægtige besluttede selv at ville lade sig undfange og føde som menneske lige som alle os andre. Der er to underer: skabelsens mysterium: at liv bliver til og er, og frelsens mysterium: at Gud gør sig til ét med sin skabning for at føre skabningen ind i sin evighed.

Skabelsens mysterium står vi over for hver gang et barn bliver til og fødes til verden, men i grunden også hver gang vi grunder over at vi selv har et liv. Frelsens mysterium møder vi, når vi samles i Jesu navn for at høre hans ord for at dele nadveren med hinanden eller for at tage imod et menneske, der gennem dåben kommer ind i menighedens fællesskab, men også når vi folder vore hænder og beder den bøn, Jesus lærte os, også selvom vi er helt alene.

Glæden over et barns undfangelse og fødsel er noget helt grundlæggende, og det burde være en selvfølge, at glæde var det første der mødte et menneske, lige fra det viser de første tegn på liv. Men jeg kan ikke lade være at tænke på om Elisabeths glæde måske var den første udelte glæde, Maria og det lille foster i hendes liv mødte efter undfangelsen.

Josef blev ikke specielt glad, ved vi fra Matthæus, og hvordan mon Anna og Joakim, Marias forældre har reageret? Ja, vi ved jo ingenting, så fantasien har frit spil, men vi ved trods alt, at det ikke var nogen spøg for en ugift pige som Maria at vente barn i det gamle

Mellemøsten. I værste fald risikerede hun at blive stenet ihjel, når det blev kendt.

Og måske var det ikke bare fordi, hun havde lyst til et familiebesøg, at hun var gået de 100 km for at besøge Elisabeth i Jerusalem, måske var hun simpelthen sendt hjemmefra, for at få hende af vejen, indtil gemytterne var faldet nogenlunde til ro og Joakim og Josef havde fået forhandlet en mindelig løsning igennem i byporten. For livets mysterier passer ikke altid så godt ind i de måder vi indretter os på i samfundet. Men det er mysterierne, der er det grundlæggende. Det er skabelsens og frelsens under, der er det første og sidste. Det er de to underer der sætter den ramme livet udfolder sig i. Og vil vi leve vore liv i overensstemmelse med vore livs eget grundlag, så er det skabelsens og frelsens mysterier, vi må orientere vore liv efter.

Det er glæden og forundringen der er det vigtigste. For vort liv er svøbt i det ubegribelige og forunderlige. Og somme tider er det hele så forunderligt, at vi kun kan reagere med latter.

Amen.